

Una lloable iniciativa, amb pedres pel camí

written by Pere Grau i Rovira | 22 de maig de 2019

“Die Linke” al Parlament federal alemany (Bundestag) ha presentat una mocio per tal que el Bundestag s’ocupi del conflicte català i per contribuir a la preservació de la democràcia i de l’estat de dret. Des del punt de vista dels catalans és, sense dubte de cap mena, una iniciativa molt lloable i que és vista amb profund agraïment. Però aquest agraïment no ens ha de fer perdre de vista les moltes pedres que trobarà pel camí la realització de la proposta.

Els punts 3. i 5. tenen l’enunciat següent.

3. Intervenir per trobar una solució al problema català, democràtica, acordada per les dues parts i d’acord amb el dret internacional.

5. Demanar en el Consell de Ministres del Consell d’Europa, iniciatives que apuntin a una solució pacífica i democràtica del conflicte.

Demandes molt lloables i -sembla- molt lògiques. Però s’haurà de picar molta pedra, perquè els punts de vista de les dues parts no poden ser més allunyades, com ja saben els estimats lectors d’aquest bloc. Resumint-ho sumàriament, aquestes són les posicions:

La política espanyola opina que la única solució democràtica possible només pot ser dins del marc de la constitució espanyola. Això descarta absolutament qualsevol separació de Catalunya de l’estat espanyol. Un canvi de la constitució que permeti expressament l’autodeterminació d’una part de l’estat no tindria mai una majoria al parlament espanyol. Per això, des del punt de vista espanyol, un diàleg només és possible sobre la regulació de la permanència de la regió dins de

l'estat. Es nega als catalans qualsevol dret d'autodeterminació, i fa dependre qualsevol canvi en l'estatus de Catalunya, de la voluntat de la totalitat de la població espanyola. Amb aquest criteri, molts dels estats avui existents no haurien estat mai independents. Ni els Estats Units, ni els estats que van separar-se de la Unió Soviética o de Sèrbia, i no parlem ja de molts a Àsia i Àfrica.

La política catalana parteix de la base que el dret d'autodeterminació és un dret internacional fonamental que no pot ser negat a cap poble, i veu l'ús d'aquest dret com la única solució possible que pugui ser anomenada democràtica. A més considera el poble català com a l'únic subjecte polític que pot decidir sobre el futur polític del país. Per això els polítics catalans estan oberts en tot moment per parlar amb Madrid d'una "solució acordada". Per als catalans, però, aquesta solució només pot ser un referèndum amb garanties internacionals, en el que la població catalana pugui escollir entre dues possibilitats. D'una banda, la independència (que no exclou de cap manera trobar modalitats que facin suportable la separació per Espanya); i d'altra banda, una proposta formulada de manera molt concreta, de com s'imagina la política espanyola la permanència de Catalunya dins de l'estat espanyol. Aquesta proposta, però, hauria d'incloure que, en el cas que Espanya algun dia retirés parcialment les condicions acordades, Catalunya tindria el dret de proclamar immediatament la independència i fer-la confirmar després pel poble català.

El motiu l'hauria de saber qualsevol coneixedor del conflicte. La Constitució del 1978 ha estat interpretada pels governs espanyols sempre de manera tan restrictiva com era possible. Prometences i acords (de caire polític, econòmic o cultural) no han estat respectats. Mesures importants per a un continuat èxit econòmic de la regió han estat ajornades fins la setmana dels tres dijous. Amb el pas del temps, la confiança dels catalans en les prometences de la política espanyola ha estat

completament destruïda. No ha estat cap ajuda que Espanya suspengués els drets autonòmics catalans, basant-ho en un article (155) de la constitució, que no autoritzava de cap de les maneres les mesures preses per Madrid; i tampoc ho ha estat, que en l'escandalós procés contra 12 dirigents catalans, mentides i perjuris pel broc gros, hagin de justificar una dura sentència. “Una peça de manicomi”, “una comèdia barata”, “una gran farsa” i qualificatius semblants han estat usats per molts observadors, per a aquest procés indescriptible. I en un estat on aixó és possible, són cada vegada més catalans que no volen quedar-s'hi.

Els autors de la iniciativa i tot el Bundestag si és aprovada, han de ser conscient d'aquestes pedres en el camí. El desig d'independència dels catalans, és una conseqüència del tracte que ha donat a la regió l'ultranacionalisme espanyol. I per a aquest “la sagrada unitat d'Espanya” és gairebé una religió que no pot ser posada en dubte ni per la democràcia ni pels drets humans ni per altres factors semblants. I així s'ha arribat a la difícil situació actual. Portar el conflicte a un nivell lògic, pragmàtic i democràtic, no serà cap empresa senzilla.

(Traducció de l'article en alemany penjat el 19.05.19 [al bloc de l'autor](#), enviat a 87 eurodiputats alemanys i austriacs, i també als tres diputats al Bundestag, iniciadors de la moció)